

najbolje je, da izgineva in pozabiva najin tragični Eiger,« je odvrnil Aftab.

A bil je nemiren in še sam ni prav zaupal svojim besedam. Kaj pa, če se bodo skušali Angleži na vse načine, tudi z lažjo oprati krivde, mu je ključalo v možganih.

Ko je posijalo sonce, se mu je povrnil optimizem in končno sta pozabila na dramatične dneve, ki so jih preživeli v najbolj razvpiti steni na svetu. Naposled sta se zavedala, da sta med redkimi izbranci, ki so jo premagali, in da sta ostala živa. Domenila sta se, da se bosta še ves dan brezskrbno podila po vznožju Bernskih Alp, naslednji dan pa naj bi šla v Zermatt in poskušala preplezati severno steno Matterhorna. Navdušena sta bila nad načrtom in naslednjega dne sta že navsezgodaj sedla v avtobus, ki ju je odpeljal proti jugovzhodu.

Že opoldne sta bila v Zermattu in si ogledovala svoj cilj. Bila sta srečna, a njuna blaženost ni trajala dolgo. Ko je šel Radživ kupit časopis, se je vrnil blede kot smrt. Nič ni spregovoril, le s prstom je pokazal članek na prvi strani. Na veliki sliki Eigerjeve stene je bila manjša fotografija umrlega Brucea, naslov članka pa se je glasil »Umor na Eigerju«. Ko sta Radživ in Aftab hlastno požirala članek, nista mogla verjeti svojim očem. Walt in Richard sta namreč v bolnišnici v Bernu obtožila »neka Pakistanca«, ki sta naključno plezala z njimi v klasični smeri severne stene Eigerja, da sta namerno povzročila smrt njunega prijatelja in soplezalca Brucea, le da bi hitreje izplezala in se tako rešila nevihte, ki jih je zajela.

Angleška alpinista sta natančno opisala dogodek. Dejala sta, da so se njihove vrvi zapletle, pri tem pa je Brucea vrglo iz stene, da je obvisel na vrvi. Ko sta se pripravljala na dolgotrajno reševanje, naj bi prišla Pakistanca in naduto rekla: »Nimamo časa zanj, sicer bomo vsi umrli!«, nakar naj bi eden od njih bliskovito potegnil cepin in začel z njim sekati vrvi, na kateri je visel nesrečni Bruce. Ko sta hotela reagirati, ju je drugi Pakistanec ustavil, medtem pa je prvi končal svoj morilski posel. »Ničesar nisva mogla storiti. S smrtjo v duši sva morala izplezati skupaj z morilcema in se delati, da je prav tako, sicer bi nama še huda predla. Še dobro, da so prišli reševalci,« sta še dejala Angleža, kot je pisalo v članku...

***

Walt in Richard sta sedela na kamenju daleč za šotori baznega tabora pod K2 in dolgo molčala. Walt je imel pepelnat obraz, Richarda pa so razjedale globoke gube skrbi in komaj brzdanega besa.

»Kaj naj po tvojem narediva?« je Walt končno spregovoril.

»Ne vem,« je otrplo odvrnil Richard, ki je še vedno živčno premleval prijateljeve besede. »Le kako je lahko po tolikih letih prišla ta zadeva na dan, in prav tu?« je govoril bolj sebi kot Waltu. Nato je nadaljeval v vedrejšem tonu: »Kaj nama pravzaprav morejo? Saj nimajo nobenih dokazov, mi pa lahko mirno rečemo, da gre za običajno hudobijo, s katero se hočejo Pakistanci rešiti krivde in nam vzeti ugled v očeh ostalih...«

»Tebi je lahko tako govoriti, saj nimaš dosti izgubiti. Jaz pa lahko izgubim vse. Ti imaš doma le športno trgovino,

jaz pa bi moral še letos postati minister za šport. Ali ti ni jasno, da je dovolj, da kdo podvomni o uradni verziji nesreče v Eigerju, pa sem končal svojo politično kariero? Ne potrebujejo dokazov, dovolj je le dvom...«

Walt in Richard sta dolgo molčala. Nenadoma se je Walt dvignil in se odločno zazrl v prijatelja: »Richard, sedaj sva midva na potezi. Ne moreva dopustiti, da naju ta predrzni American izsiljuje. Njemu se nič ne mudi in lahko čaka, da se živčno izčrpava, potem bo še laže pometel z nama. Prehiteti ga morava!«

»Kako... kako pa?« Richard se je prestrašil prijateljevega temačnega obraza in povesil oči. »Kaj... kaj nameravaš?« je v zlih slutnjah vprašal.

»Ne skrbi. To nalogo prevzamem jaz.«

Odprave so pri vzponu dobro napredovale. Alpinisti so postavili drugi višinski tabor nad kaminom House, kjer so na najbolj strmem odseku obnovili aluminijaste lestvice in se že vzpenjali proti trojki. Njihovo napredovanje je zaustavila Črna piramida, najtežji tehnični del smeri. Na tem izpostavljenem in strmem skalovju so morali biti nadvse previdni, saj bi bila vsaka napaka usodna.

Tudi Walt je prežal na svojo priložnost. Zalezoval je Conchisa in zvedel, da po prvem poskusu do enke še ni šel na goro. Vendar si je mladi American v nekaj dneh opomogel in se odločil za ponovni vzpon. Vedel je, da mu primanjkuje aklimatizacije in treninga, zato se je odločil za čimprejšnjo plezarijo.

Tistega dne je Walt še pred zoro z nosačem zapustil bazni tabor in se napotil po ledeniku k izpostavljeni bazi. Bil je v dobri formi. Šotore je dosegel v poldrugi uri, po kratkem počitku pa se je zagrizel v Abruško rebro. Ni se mu mudilo, saj se je odločil, da bo prespal v enki.

Po postanku pred zadnjim snežiščem, nad katerim so se že videli šotori prvega višinskega tabora, sta ga dohitela Američana Axel in Thomas, ki sta naravnost norela navzgor. Prijazno sta ga pozdravila, plavalasi Thomas pa je na Waltovo vprašanje, kam nameravata, odgovoril: »Do dvojke, zato morava pohiteti. Conchis pa je dosti počasnejši od naju in bo očitno prespal v enki. Samo nekaj bi te prosil. S tem ritmom bo Conchis

Hrepenenje

NEŽA MAURER

*Hodim, tekam okrog vogalov
kot psoglavka: z obrazom v tla.
Da ne vidim
brezizraznih oči okrog sebe,
da ne vidim
belosivih planin do neba...*

*Da ne zblaznim
od želja.*